

„Онѣзи тамъ камени стѣлбове сж подпирали грамадната царска *църква*, гдѣто въ празникъ хляденъ народъ е изпращаль топли молитви на Господа. Ето тамъ едва личатъ останки отъ икони“.

Отидохме по-близо до работниците. Тукъ единъ ученъ човѣкъ ни показа нѣколко *монети*, на които отъ едната страна бѣ написано името на царя, обрзѣтъ му и годината, прѣзъ която тѣзи пари сж били излѣяни. А отъ другата страна бѣ изобразенъ орачъ съ плугъ, снопове и грозде.

„Това показва, че въ ония врѣмена България е била плодородна и богата земя“, каза учениятъ.

На друга монета имаше изобразена битка. „Това означава, че народътъ ни прѣзъ ония врѣмена е билъ юначенъ и храбро е надвивалъ на своитѣ неприятели“, добави учителътъ.

Още видѣхме: вилици, ножове, брадви, стрѣли и още много други староврѣменски нѣща. Върху камени плочи имаше изрѣзани човѣшки лица и староврѣменски букви.

„Виждате ли, дѣца, нашето Черковище било цѣла *история*. Тѣзи камѣни, монети, икони, оржия, рисунки, писма... всичко това сж *памятници*, които ни учатъ за миналия животъ на нашия народъ. Такива памятници въ нашето отечество има много, но не всички сж открити и изучени. Па и много цѣнни нѣща сж изпочупени или захвърляни отъ проститѣ човѣци. . .“

— Учителю, у дома имаме три староврѣменски парици — антики, които намѣрихъ край рѣката, каза едно дѣте.

— Азъ пѣкъ при голѣмата пещеря намѣрихъ една вкаменена хурка, каза друго дѣте.